ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΜΕΡΙΚΗΣ 19
ΤΗΛ. 27.944

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1937
ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 36

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΜΙΧΑΛΑΚΑΚΟΣ ΩΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣ

Σὲ μιὰ ἀκρογιαλιὰ τῆς Ἀττικῆς ἕνα ἥσυχο πρωϊνό, ὁ Μιχαὴλ Μιχαλακᾶκος, ἔπειτα ἀπὸ πολύμηνο σωματικὸ βασανιστήριο, παρέδωσε στὸ Θεὸ τὴ γαλήνια ψυχή του.

Ὁ χρηστὸς πολίτης, ὁ στοργικὸς οἰκογενειάρχης, ὁ ἐκλεκτὸς λειτουργὸς τῆς Τραπέζης, ὁ ἀλτρουϊστὴς συνάδελφος, ὁ εἰλικρινὴς φίλος, μὲ μιὰ λέξι, «ὁ Μιχαλάκης» δὲν εἶναι πιὰ μαζύ μας!

Ὁ ἀδύνατος ἔχασε τὸν προστάτη του, ὁ ἀδικούμενος δὲν θᾶβρῃ πιὰ τὸν ὑπερασπιστή του, ὁ ἱκανὸς μάταια θ' ἀναζητήσῃ τὸν παραστάτη του.

Ἡ λάμπουσα ἀγαθότης!

Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη ἐντύπωσις ποὺ ἀπεκόμιζε ἐκεῖνος ποὺ πρωτογνώριζε τὸν Μιχαλακᾶκο, αὐτὴ καὶ ἔμενε μέχρι τέλους. Λάμπουσα ἀγαθότης, ναί, ἀλλά, χαρακτὴρ ἀτσαλένιος.

Ἠρεμία ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ σιδερένιο χέρι. Εὐπροσήγορος ἀλλὰ καὶ τιμητής.

Αἰσθηματίας, ἐνθουσιώδης ἀλλὰ μὲ λογικὴ τετράγωνη.

Ἀλτρουϊστὴς χωρὶς ὅρια.

Ὅταν ἔπιανε στὰ χέρια τὴν πέννα, ποτέ του δὲν σκέφθηκε ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ παρεξηγηθῇ, ἐφ' ὅσον ἀγωνίζετο γιὰ τοὺς ἄλλους.

Μὲ πόση ὁρμὴ ξέσπασε ὅταν βγῆκε ἡ «Τραπεζιτικὴ» γιὰ νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια ποὺ ὅλοι τὴν ξέρανε καὶ κανεὶς δὲν τὴν ἔλεγε.

Πόσες φορές, χωρὶς νὰ θέλῃ, διότι οὐδέποτε ἔβαλε στὸ νοῦ του νὰ κακοκαρδίσῃ κανένα — ἐστενοχώρησε προσφιλεστάτους του, θέλοντας νὰ ἐκθέσῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ μιὰ ἀδικία ποὺ γινότανε!

Καὶ ὅλα αὐτά, ἔχοντας μόνον ὁδηγό, τὴν ἄδολη ἀλληλεγγύη καὶ τὸ ἁγνὸ συναδελφικὸ πνεῦμα.

Ἐργασία: Ἡ θεότης του.

Τί μελετημένα ὑπομνήματα, τί ἐπιστημονικὲς μελέτες, τί σοφὰ πορίσματα, τί φωτεινὲς γνῶμες, τί μυαλωμένες ἰδέες δὲν βγῆκαν, ἐπὶ τριάντα χρόνια δουλειᾶς στὴν Τράπεζα, ἀπὸ τὴν πέννα του.

Ἡ πέννα τοῦ Μιχαλακάκου, ἄνοιγε δρόμους, ἔβαζε θεμέλια, ἔκτιζε ἀτράνταχτα οἰκοδομήματα.

Τὰ προτερήματά του, τὴν ἐπιστημονική του μόρφωσι, τὴ μεγάλη του ἀξία ὅμως δὲν τὰ ἐξεμεταλλεύτηκε γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Δὲν ἦτο ἐπιτήδειος.

Δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ συμβιβασμοὺς μὲ τὴ συνείδησί του καὶ νὰ παραβῇ τὶς ἀρχές του.

Τὴν ἀλήθεια τὴν ἔλεγε πάντοτε καὶ πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ κάτω. Αὐτὸς ὁ ἀγαθός, ὁ μειλίχιος, ὁ συμβιβαστικός, σ' αὐτὴ τὴ περίστασι δὲν λυγοῦσε. Προτιμοῦσε νὰ σπάσῃ.

Γι' αὐτὸ ἄλλοι, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ παραβληθοῦν οὔτε στὸ νῦχι τοῦ Μιχαλακάκου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀξία καὶ τὴ μόρφωσι, ἀλλὰ ἐπιτήδειοι καὶ ἐλαστικοὶ τὸν χαρακτῆρα, μπορεῖ νὰ πῆγαν ἢ καὶ νὰ πᾶνε πιὸ μπροστὰ ἀπ' αὐτόν, ἀλλ' αὐτοὶ ἔφυγαν ἢ καὶ θὰ φύγουν χωρὶς ν' ἀφήσουν κανένα ἴχνος τῆς διαβάσεώς τους, ἐνῷ ὁ Μιχαλακᾶκος ἀφίνει μιὰ φωτεινὴ γραμμὴ ὄχι μόνον στὴ Τράπεζα, ποὺ τόσα χρόνια ἐδούλεψε μὲ ἀφοσίωσι καὶ ἐνθουσιασμό, ἀλλ' ἀφίνει στὰς ψυχὰς ὅλων μας μιὰ λαμπάδα καλωσύνης καὶ ψυχικῆς ἀνωτερότητος ποὺ εἶχε περισσότερο ἀπὸ ὅλους μας.

Κι' αὐτὸ ἂς εἶναι μιὰ μικρὴ παρηγοριὰ στὴν ἀδικο-ὀρφανεμένη οἰκογενεία του!

Π. Γ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Μιχαὴλ Μιχαλακᾶκος δὲν ἦ το ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ περνοῦν ἀπαρατήρητοι, μολονότι τὸν διέκρινε μία ἀπόλυτος σεμνότης εἰς τὰς προσπαθείας του καὶ οὐδέποτε μετεχειρίσθη τὰς συνήθεις μεθόδους πρὸς δημιουργίαν ἐντυπώσεων ἄνευ πραγματικοῦ περιεχομένου.

Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, εἶχεν ἤδη μίαν ἀρκετὰ σοβαρὰν δημοσιογραφικὴν μόρφωσιν καὶ ἕνα γενικώτερον καταρτισμόν, ἐφόδια ποῦ ἀνέπτυξεν ἀξιόλογα, διότι ἦτο φύσει μελετηρός, ὥστε νὰ ἀποβῇ συντομώτατα, ἕνα ἀπὸ τὰ χρησιμώτατα στελέχη τοῦ πρώτου Τραπεζικοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ τόπου μας καὶ νὰ ἐξελιχθῇ εἰς ἀνώτατον λειτουργὸν μὲ κῦρος καὶ ἐπιβολήν.

Ἄνθρωπος μὲ ἀκέραιον χαρακτῆρα καὶ ψυχικὴν ἀνωτερότητα, ἦτο ξένος πρὸς κᾶθε ἀρριβιστικὴν ἐκδήλωσιν, καὶ δὲν ἐπεζήτησέν ποτε ἄλλην διάκρισιν, ἀπὸ ἐκείνην, ποῦ τοῦ ἐξησφάλιζον τὰ ἀναμφισβήτητα ψυχικὰ καὶ διανοητικά του προσόντα.

Καὶ δὲν ἔσφαλεν, ὁ ἀλησμόνητος Μιχαλακᾶκος εἰς τὸν δρόμον ποῦ ἐπροτίμησε, διότι ἐξησφάλισε τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμὸν ὅλων τῶν συναδέλφων του, πρόθυμος πάντοτε νὰ τοὺς βοηθῇ μὲ μίαν συνετὴν συμβουλήν, μὲ μίαν ζυγισμένην ὑπόδειξιν μὲ ἕνα στοργικὸν ἐνδιαφέρον.

Εἶναι μεγάλο τὸ κενὸν ποῦ αἰσθανόμεθα ὅλοι μας, ἀπὸ τὸν ἀδόκητον θάνατον ἑνὸς τόσον καλοῦ καὶ ἱκανοῦ συναδέλφου, ἑνὸς ἀνεκτιμήτου φίλου, ἑνὸς ἀγαπημένου συναγωνιστοῦ εἰς τὸν ἀνάντην δρόμον τῶν ὡραίων ἐπιδιώξεων.

Ἰδιαιτέρως ὁ γράφων τὰς γραμμὰς αὐτὰς διατηρεῖ τὴν συμπαθῆ ἀνάμνησιν, ἀπὸ τὴν παραγωγικὴν καὶ θετικὴν συνεργασίαν του, εἰς τὴν ἵδρυσιν τῆς «Τραπεζιτικῆς» τὴν ὁποίαν, προικισμένος μὲ δημοσιογραφικὴν ἰδιοσυγκρασίαν, ἠσθάνθη καὶ ἠγάπησε πραγματικά, ἐβοήθησε δὲ σοβαρῶς διὰ φθάσῃ εἰς τὴν σημερινὴν σταδιοδρομίαν της.

Ἡ τελευταία αὐτὴ ἀνάμνησις τῆς συνεργασίας μου μὲ τὸν προώρως ἐκλιπόντα συνάδελφόν μας, μαζὶ μὲ τόσας ἄλλας ἀναμνήσεις μιᾶς μακρᾶς ὑπηρεσιακῆς ζωῆς, μὲ ἑνώνει μὲ ὅλους τοὺς συναδέλφους, εἰς ἕνα κοινὸν πένθος, ποῦ ἐξεδηλώθη τόσον αὐθόρμητα, γύρω ἀπὸ τὸ σκήνωμά του, καὶ ποῦ ἀπετέλεσε τὸ καλλίτερον νεκρικὸν ἐγκώμιον τῆς πλουσίας αἰσθηματικῆς καὶ πνευματικῆς προσωπικότητός του.

Κ. Σ. ΜΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟΣ

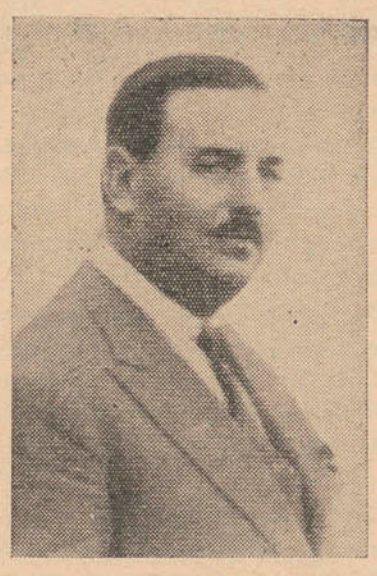

Ὁ ἐκλιπὼν συνάδελφος

Ὁ Μιχαλακᾶκος δὲν εὑρίσκεται πλέον μεταξύ μας. Ἡ καταστροφὴ τὴν ὁποίαν ἡ στοργὴ τῶν συγγενῶν ἡ ἀγάπη τῶν φίλων, ἡ συμπάθεια ἡ αὐθόρμητη ὅλων ὅσοι τὸν ἐπλησίασαν, δὲν ἔστεργε νὰ δεχθῇ, ἐβάδισε τὸν ἀδυσώπητον δρόμον της καὶ ἡ ἀναπόφευκτη λύσις τοῦ δράματος τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἐγνώριζε καλῶς ἀλλὰ δὲν ἔπαυσε νὰ ἐνατενίζῃ μὲ τὴν ἀκατάβλητη καρτερικότητα ἑνὸς ἥρωος, ἐξειλίχθη γοργὰ στὴ γαλήνια ἀκρογιαλιά, ποὺ εἶχεν ἀποσυρθῇ in extremis.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Μιχαλακάκου ἀξίζει νὰ συγκρατήσῃ τὴν προσοχὴν μας ὄχι μόνον γιὰ τὴν ἐξέχουσαν θέσιν ποῦ κατέλαβεν ὁ ἴδιος μεταξὺ τῶν ἀνωτέρων λειτουργῶν τῆς Τραπέζης, ἀλλὰ γιὰ τὴν μελέτη ἑνὸς ψυχολογικοῦ φαινομένου, ὄχι συνηθισμένου, ποὺ δίδεται ἡ ἀφορμὴ νὰ ἐξετασθῇ στὴν ἀκριβῆ προοπτική του γιὰ τὴν ἀνάγκη ποὺ αἰσθανόμεθα νὰ ἐξαρθῇ ἰδιαιτέρως, νὰ προβληθῇ σὲ περισσότερο φῶς ἕνας χαρακτὴρ ποὺ ξεχωρίζει ἀπὸ τὸν κοινὸν τύπον.

Γνωστὴ εἶναι ἡ συμβολὴ τοῦ Μιχαλακάκου στὴ δημιουργικὴ ἐργασία τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης. Προικισμένος μὲ μιὰ ξεχωριστὴ ἰδιοφυΐα ἡ ὁποία ἤθρε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλωθῇ καὶ νὰ τονωθῇ κατὰ τὸ διάστημα μιᾶς γονίμου ἐργασίας μακρᾶς πνοῆς, ὑπῆρξεν ἕνας πραγματικὸς executive, τοῦ ὁποίου ἡ θετικὴ κρίσις καὶ ἡ φωτεινὴ ἀντίληψις συνετέλεσαν εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς τραπεζικῆς βιομηχανίας ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν συγχρόνων τάσεων καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν νεωτέρων προόδων, ἐν τῷ πρώτῳ Τραπεζικῷ Ἱδρύματι τῆς χώρας.

Κατενόησεν ὅμως ἐπίσης βαθύτατα καὶ ἐκ τῶν πρώτων ὅτι γιὰ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀνωτέρα τραπεζικὴ παράδοσις τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ συνοχὴ τῆς τραπεζικῆς οἰκογενείας πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἡ συναπτὴ ἄσκησις, ἡ ἔλλογος προπόνησις, τὸ φυτώριον τὸ διαρκῶς ἀνανεούμενον τοῦ ἐμψύχου ὑλικοῦ καὶ ἔτσι ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὴν ἵδρυσιν τῆς «Τραπεζιτικῆς« καὶ παρέσχεν ἀνεπιφύλακτον τὴν συνδρομήν του γιὰ τὴν προαγωγὴν τῶν σκοπῶν ποὺ ὑπηρετεῖ τὸ ὄργανον τοῦτο.

Ἀλλὰ ἡ δραστηριότης του δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν σφαῖραν τῶν τραπεζικῶν ἐπιδιώξεων, ἡ περίσσεια τῶν ἠθικῶν του δυνατοτήτων δὲν ἐξηντλήθη εἰς τὸν ἐπαγγελματικὸν στίβον.

Τὰ ἐφόδια τῆς καλωσύνης καὶ φιλαλληλίας ποὺ ἔφερεν εἰς τὸν βίον του, τὰ ἐχρησιμοποίησε πάντοτε κατὰ τὸν ἀγαθώτερον τρόπον. Ὑπῆρξεν ἕνας ἀνιδιοτελής, ἕνας πονετικὸς παραστάτης τῶν συναδέλφων του, ἕνας ἀνθρωπιστὴς στὴν εὐρύτερη σημασία τῆς λέξεως.

Καὶ αὐτὸ εἶναι ἕνα χαρακτηριστικὸν ποὺ πρέπει νὰ προσέξουμε ἰδιαιτέρως.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον πρέπει νὰ σταθοῦμε μὲ προσοχή, μὲ εὐλάβεια γιὰ νὰ συλλάβουμε καθαρώτερα μίαν ἄλλην ὄψιν τοῦ ἀνθρώπου, ν' ἀναλύσουμε μίαν ἀπὸ τὰς ψυχικὰς ἐκδηλώσεις του καὶ ἴσως τὴν σημαντικώτερη.

Ὁ Μιχαλακᾶκος κατώρθωσε νὰ διακριθῇ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ στὴν κοινὴν συνείδησι χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσῃ κανένα ἀπὸ τὰ μέσα ποὺ στέκουν ἀντιμέτωπα στὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ χαρακτῆρος καὶ στὴν εὐγένειαν τὴν ἀπόλυτη τῆς ψυχῆς. Ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς στὴν ζωὴν χωρὶς ν' ἀπαρνηθῇ τὰ ἀξιώματα τοῦ ἀνωτέρου ἀνθρωπισμοῦ, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ σταδιοδρομήσῃ χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς εὐθύτητος καὶ τῆς δικαιοσύνης, πιστοποιῶν μ' ἕνα ἔξοχον παράδειγμα ὅτι ἡ καλωσύνη δὲν εἶναι ἀδυναμία οὔτε ἡ εὐγένεια ψυχικὴ ὑποτονία.

Ἔτσι ἐσφυρηλάτησε ἰσχυρὰν ἄφθαρτην τὴν ἀνάμνησιν εἰς τὰς καρδίας μας, εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῶν περαστικῶν ἐντυπώσεων καὶ τῆς ραγδαίας ἐναλλαγῆς τῶν γεγονότων τῆς πειὸ ταπεινῆς τάξεως.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Ἕνα ἀνώτερον ἠθικὸν δίδαγμα μᾶς προσφέρει μιὰ τέτοια ἀντίληψις τῆς ζωῆς: ὅτι εἰς τὸν τραχὺν ἀγῶνα τῆς ἐπικρατήσεως ὑπάρχει μιὰ κατηγορηματικὴ ἐπιταγή, ἡ ἐπιταγὴ τοῦ καθήκοντος τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ προδώσουμε ποτέ. Ἂς ὑψώσουμε τὸ δίδαγμα αὐτὸ στὴν περιωπὴν ἑνὸς δόγματος τῆς ζωῆς, ἑνὸς ἠθικοῦ συμβόλου καὶ ἂς τὸ ἀντιτάξουμε στὴν κυριαρχικὴ τάσι τῶν ὑλιστικῶν τῶν ὠφελιμιστικῶν ἀντιλήψεων, στὴν καπήλευσι τῶν ὑπερτέρων ἰδανικῶν. Μποροῦμε ἄρα ν' ἀγωνισθοῦμε γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε αὐτὸν τὸν σκοπόν; Βεβαίως. Γιατὶ τὸ πνεῦμα, τὸ ἀνώτερον πνεῦμα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἀγρυπνεῖ πάντοτε ἐπὶ τῶν προμαχώνων του καὶ δὲν δέχεται νὰ θυσιάσῃ καμμίαν ἀπὸ τὰς προνομίας του. Γιατὶ ἔχει τὴν δύναμι νὰ ἐντυπώνῃ πάντοτε τὴν σφραγῖδά του φλογερήν, ἀκατάλυτη στὰ πειὸ ὑλικὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς. Καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἕνας γενναῖος φορεύς, ἕνας λαμπρὸς ἐκπρόσωπος ὑπῆρξεν ὁ πολυαγάπητος Μιχαλακᾶκος.

Ἡ ἐπίγνωσις ὅτι ἀφιέρωσε τὴν ζωήν του εἰς τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ τοῦ ἰδεώδους ἂς χρησιμεύσῃ ὡς παρηγορία διὰ τὸν πρόωρον χαμόν του.

ΓΕΩΡ. Τ. ΣΤΕΦΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸν χῶρον τοῦτον τῆς ἐφημερίδος μας ἀπὸ τὸν ὁποῖον παρελαύνουν αἱ σκέψεις καὶ τὰ γεγονότα τῆς κοινῆς συναδελφικῆς μας ζωῆς, εἰς τὸ χῶρον, ὅπου ὑπάρχουν ἀκόμη τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεως τοῦ ἀειμνήστου Μιχαλακάκου, συναντώμεθα τὸ πρῶτον ἤδη μετὰ τὸν θάνατόν του πάντες οἱ συνάδελφοι μὲ ἔκδηλον τὸν ψυχικὸν πόνον εἰς εὐλαβὲς μνημόσυνον τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν ἰσχυρὸν καὶ θετικὸν νοῦν, μὲ τὸ ἀνεπίληπτον ἦθος, μὲ τὴν πηγαίαν ψυχικὴν εὐγένειαν καὶ ἀνωτερότητα.

Ἂς ἀνακόψῃ ὅθεν τὸ Συλλογικόν μας δελτίον πρὸς στιγμὴν τὸν δρόμον του καὶ ἂς παρεμβάλωμεν μίαν πένθιμον παρένθεσιν εἰς τὴν συλλογικήν μας ζωήν.

Ὁ ἀείμνηστος Μιχαλακᾶκος ἦτο ἀληθῶς φιλοσοφικὴ φύσις. Ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ δικαιοσύνη δὲν ἦσαν εἰς τὴν ψυχήν του ἀποτύπωμα τῆς ἐπιρροῆς τοῦ περιβάλλοντος, ὑπόλειμμα μακρᾶς συνηθείας καὶ συμβατικότητος, προϊὸν παραδεδομένης καὶ αὐχμηρᾶς ἠθικῆς ἐπιταγῆς, ἀλλ' ἀποτέλεσμα ἐπιμόνου αὐτοκαλλιεργείας καὶ ἔργον ρυθμιστικοῦ λόγου, ἐστραμμένου μὲ αὐστηρὰν πάντοτε προσήλωσιν εἰς τὰ βαθύτατα τῆς συνειδήσεως.

Εὗρεν ἐκεῖ ὁ ἀείμνηστος συνάδελφός μας τὸ νῆμα μιᾶς ἐνστίκτου κλίσεως προς τὸ καλὸν καὶ τὸ νῆμα αὐτὸ ἔπλεξε μὲ ἀδιάλειπτον ἐργατικότητα εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν διὰ νὰ τὸ παρουσιάσῃ μετουσιωμένον εἰς τὸ εὐγενὲς ὕφασμα μὲ τὸ ἁρμονικὸν χρῶμα, μὲ τὴν ἀνεπιτήδευτον συμμετρίαν, μὲ τὴν πληρότητα μιᾶς δημιουργίας.

Δὲν ἔσπευδέ ποτε ὁ Μιχαλακᾶκος καὶ ὅπου ἔφθανεν, ἄφηνεν εἰς ὅλους τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἦλθεν ὅταν ἔπρεπεν, ὅταν ἐκ διαισθήσεως σχεδὸν ἀνεμένετο.

Καὶ ἀφοῦ ἔφθανεν ἐτίθετο ἀμέσως ἐπὶ τὸ ἔργον, ἔργον ἐπίμοχθον, τὸ ὁποῖον παρέδιδε μὲ βαθύτατα τὰ ἴχνη μιᾶς ἐπιπόνου λαξεύσεως, συντελουμένης μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν, μὲ λεπτολόγον συστηματικότη-

τα, μὲ καταπλήσσουσαν διεισδυτικότητα.

Ἡ ἐμπραγμάτωσις τῆς ἐσωτερικῆς ἁρμονίας εἰς πᾶσαν ἐνέργειαν ἐξηγεῖ ὁλόκληρον τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ Μιχαλακάκου, ζωὴν πλουσίαν εἰς φιλαλληλίαν, εἰς σταθερότητα πορείας, εἰς θετικότητα ἐργασίας καὶ εἰς γοητείαν ἐπὶ τοῦ περιβάλλοντος.

Ἡ «Τραπεζιτικὴ» ἠτύχησε νὰ ἴδῃ τὸν Μιχαλακᾶκον μεταξὺ τῶν κυριωτέρων αὐτῆς ἱδρυτῶν καὶ ὀργανωτῶν καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῆς δημιουργικῆς του πνοῆς, ἡ ὁποία τῆς ἀπομένει καὶ ὡς ἡ τιμιωτέρα κληρονομία τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρός.

Στρέφει διὰ τοῦτο μὲ εὐγνωμοσύνην τὴν σκέψιν της πρὸς τὸν ἐκλεκτὸν Συνάδελφον, ποὺ ἐχάσαμεν καὶ νομίζει, ὅτι ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ τιμήσωμεν τὴν μνήμην του εἶναι ἡ ἔξαρσις τῆς ἠθικῆς του προσωπικότητος καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς δι'ὅλους μας συναγομένων διδαγμάτων, διὰ ν' ἀποτελέσουν ταῦτα τὴν τελευταίαν δυστυχῶς, ὄχι ὅμως καὶ τὴν μᾶλλον ἀσήμαντον ὑπηρεσίαν τοῦ ἐκλιπόντος συναδέλφου μας.

Διότι πράγματι ὁ Μιχαλακᾶκος βαθύτατα ἐμποτισμένος ἀπὸ τὴν ἀρχὴν «τὰ ἄτομα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ συνόλου» ὑπελάμβανε πάντοτε τὸν ἑαυτόν του ἁπλοῦν φορέα τῆς ἀνωτέρας αὐτῆς φιλοσοφικῆς ἐπιδιώξεως καὶ τοιοῦτος παρέμεινε καὶ εἰς τὴν νεκρικήν του κλίνην.

Οὕτω ὁ πολύκλαυστος συνάδελφὸς ἀπέτισε μὲ πραγματικὴν ἐγκαρτέρησιν τὸν φόρον του πρὸς τὴν ἀδυσώπητον Μοῖραν, ἀφῆκεν ὅμως, φωτεινὸν ἴχνος τῆς ζωῆς του, τὴν ὑστεροφημίαν, τὴν δυσχερεστέραν ἀνθρωπίνην κατάκτησιν, τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ ἰδεῶδες, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκτρέφονται εἰς ὅλην των την ζωήν, ὅσοι πράγματι τὴν ἀξίζουν, ὡς ὁ Μιχαὴλ Μιχαλακᾶκος.

Σ.

Τὴν 24 παρελθόντος μηνὸς ἀπεβίωσε προώρως κατόπιν μακρᾶς ἀσθενείας ὁ ἐκ τῶν πλέον ἀγαπητῶν καὶ ἐκλεκτῶν συναδέλφων μας: ὁ Μιχ. Μιχαλακᾶκος.

Τὸ ὄνομά του θὰ μείνῃ βαθειὰ χαραγμένο εἰς τὴν μνήμην ὄχι μόνον τῶν συγγενῶν καὶ γνωστῶν του, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν συναδέλφων, οἵτινες εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν γνωρίσουν ἐκ τοῦ πλησίον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μακρᾶς ἐν τῇ Τραπέζῃ σταδιοδρομίας του.

Ἦτο εἷς ἐκ τῶν πλέον προσφιλῶν συναδέλφων καὶ ἐξετιμᾶτο ὄχι μόνον διὰ τὰς ἐξαιρετικάς του ἱκανότητας ὡς ὑπαλλήλου, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως κατηρτισμένου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἀδαμάντινον τοῦ χαρακτῆρός του.

Εἰς τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπεν ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἀγαθότης. Ἦτο σεμνὸς καὶ ἁπλοῦς εἰς τοὺς τρόπους. Πρᾶος, εἰς τὴν ψυχήν· οὐδέποτε ἔχανε τὸ self—control, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ εἶναι ἤρεμος εἰς τὴν σκέψιν καὶ ἀκριβὴς εἰς τὴν ἔκφρασιν.

Ὀξυδερκὴς καὶ μεγάλος ψυχολόγος Τὸ βλέμμα του ἦτο διϊλυστήριον τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν καὶ τοῦτο τὸν καθίστα ἀλάνθαστον κριτήν. Ἰδεώδης οἰκογενειάρχης, ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος, μεγαλόψυχος, προστάτης τῶν ἀδικουμένων καὶ παρηγορητὴς τῶν δεινοπαθούντων. Φειδωλὸς εἰς τοὺς λόγους ἀλλὰ καὶ εὐχάριστος causeur. Ἡ ἐξησκημένη παρατηρητικότης του τὸν ἔκανε ἀντικειμενικὸν εἰς τὰς σκέψεις του. Εἶχε καθυποτάξει τὸ ὑποσυνείδητον εἰς τὸ συνειδητὸν καὶ διηύθυνε μὲ ἠρεμίαν τὸν ἑαυτόν του ὡς ὁ καλὸς κυβερνήτης τὸ σκάφος του.

Υἱὸς πτωχῆς οἰκογενείας ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὴν Χειμάρραν τοῦ Γυθείου καὶ ἐρρίφθη ἀπὸ τὰ πρῶταβήματα τῆς παιδικῆς του ἡλικίας εἰς τὴν σκληρὴν βιοπάλην, πρὸ τῆς ὁποίας ὅμως οὐδέποτε ἐκάμφθη, διότι εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς του τὸν συνώδευε πάντοτε μιὰ ἀκατανίκητος θέλησις καὶ ἐνθουσιασμὸς διὰ τὴν τελικὴν νίκην.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σπουδῶν του ἠναγκάζετο οὐχὶ σπανίως νὰ εἶναι διδάσκων καὶ διδασκόμενος πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς. Ἦτο ὁ ἄριστος μεταξὺ τῶν ἀρίστων συμμαθητῶν του τὰς δὲ σπουδάς του ἐπεράτωσε ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ τυχὼν τοῦ διπλώματος τῆς Νομικῆς Σχολῆς.

Ἡ ἐν τῇ Τραπέζῃ σταδιοδρομία του ὑπῆρξε μακρὰ καὶ διαρκής. Ἀνῆλθεν μίαν πρὸς μίαν ὅλας τὰς βαθμίδας τῆς ἱεραρχίας, ἐργαζόμενος πάντοτε μετ' ἐνθέρμου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀπαραμίλλου εὐσυνειδησίας.

Χάρις εἰς τὰ ἐξαιρετικὰ ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ προσόντα του κατώρθωνε νὰ φέρνῃ πάντοτε εὐστόχως εἰς πέρας πάσας τὰς ἀνατιθεμένας εἰς αὐτὸν λεπτὰς ὅσον καὶ δυσκόλους ἐργασίας.

Ὡς φωτεινὸν μετέωρον ἐμφανίζεται ἡ δρᾶσις του εἰς τὴν δημοσιοφίαν. Κατὰ τὸ 1911 ὑπῆρξεν ὁ κυριώτερος συνεργάτης τῆς ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος «Νέα Ἡμέρα».

Τὰ πλεῖστα τῶν ἐκεῖ δημοσιευομένων ἄρθρων ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐπικαίρων ζητημάτων φέρουν τὴν σφραγῖδα τῆς μεγάλης ἐγκυκλοπαιδικῆς του μορφώσεως καὶ τῆς φωτεινῆς του διανοίας.

Ὡς δημοσιογράφος ὑπῆρξε γλαφυρὸς εἰς τὸ ὕφος καὶ ἀκριβολόγος εἰς τὴν φράσιν, τετράγωνος εἰς τὰ διανοήματά του καὶ εὔστροφος εἰς τὸ πνεῦμα, πολύμορφος εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ ἀκούραστος μαχητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνάς του ὑπὲρ τῶν δικαίων καὶ τῆς ἠθικῆς.

Ἕνα εἶχεν ὡς σκοπόν: τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ συμφέροντος. Ἐχθρὸς πάσης πολιτικῆς συναλλαγῆς ἔβλεπε καὶ ἔκρινε τὰ πράγματα ἀμερολήπτως. Ἦτο δεικτικὸς διὰ τοὺς μικρόψυχους καὶ δειλοὺς ἀλλὰ κοὶ συγκρατημένος εἰς τοὺς ἐνθουσιασμούς του. Ὁ ρεαλισμὸς καὶ οὐμανισμὸς του ἦσαν ἡ πηγὴ τῆς ἐμπνεύσεώς του.

Τὸ πένθος ὅλων μας διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ Μιχ. Μιχαλακάκου εἶναι βαρὺ καὶ τὸ κενὸν τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν οὗτος μεταξὺ τῶν οἰκείων του καὶ τῶν πολυπληθῶν φίλων καὶ γνωστῶν του δυσαναπλήρωτον.

Τὸ παράδειγμα ὅμως τοῦ ἐναρέτου βίου του καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς του εἰς τὸ καθῆκον θὰ χρησιμεύσῃ ὡς καθοδηγητικὸς φάρος εἰς ἐκείνους, οἵτινες θέλουν νὰ γίνουν χρήσιμοι δι' ἑαυτοὺς καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν.

ΑΛΕΞ. ΧΑΜΨΑΣ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΜΙΧΑΛΑΚΑΚΟΥ

Τὴν 24 παρελθόντος μηνὸς ἐτελέσθη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου—Καρύτση ἡ κηδεία ἑνὸς ἐκ τῶν ἀνωτάτων καὶ ἐκλεκτῶν λειτουργῶν τῆς Τραπέζης μας, τοῦ Μιχ. Μιχαλακάκου. Ἡ Ἐκκλησία πολὺ πρὸ τῆς ὁρισθείσης ὥρας εἶχε κατακλεισθῆ ὑπὸ τοῦ συνόλου σχεδὸν τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης μας μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Διοικητήν μας, πολλῶν συναδέλφων τῶν Τραπεζῶν Ἑλλάδος καὶ Κτηματικῆς καθὼς καὶ πολλῶν συνταξιούχων. Πάντες οὗτοι συνέρρευσαν ἐκεῖ ἵνα δώσουν τὸν τελευταῖον χαιρετισμὸν των εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ προσφιλοῦς συναδέλφου, ὁ θάνατος τοῦ ὁποίου ἐλύπησε βαθέως τὰς ψυχὰς τῶν καθ' οἱονδήποτε τρόπον γνωρισάντων αὐτόν.

Τὸν νεκρὸν κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου προσεφώνησε δι' ὀλίγων ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Π. Λυκιαρδόπουλος εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Μὲ πόνο ψυχῆς καὶ βαρειὰ συντετριμμένος γιὰ τὸν πρόωρο χαμό Σου ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ Συλ. Ὑπαλ. Ἐθν. Τραπέζης νὰ Σοῦ καταθέσω αὐτὸ τὸ στεφάνι ὡς ἐλάχιστο δεῖγμα τῆς ἀπεριορίστου ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως ὅλων τῶν συναδέλφων τοὺς ὁποίους πάντοτε μὲ τόσην στοργὴν περιέβαλες καὶ τοὺς ὁποίους πάντοτε σὲ κάθε δύσκολη στιγμὴ τοὺς ὑπεστήριξες μὲ τὸν ἀπέραντο ἀλτρουϊσμό Σου καὶ εὔχομαι ὅπως τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς γῆς ποὺ θὰ σκεπάσῃ τὴ σορό σου νὰ εἶναι ἀνάλαφρο καὶ νὰ μὴ βαρύνῃ τὴν μεγάλη Σου καρδιὰ καὶ τὸ ἀδικοπονεμένο σῶμά Σου.

Ἐπίσης μετὰ τὴν ἐπικήδειον ἀκολουθίαν προσεφώνησεν τὸν νεκρὸν ὁ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς κ. Σπ. Καραπάνος εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Περὶ γνώσεων καὶ ἱκανοτήτων τοῦ Μιχαὴλ Μιχαλάκου καὶ σοφίας τῆς θύραθεν πολλὰ τις θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ· ἀλλὰ τὸ ὡραιότατον κόσμημα, τὸ προσδίδον εἰς αὐτὸν θεῖον ἀληθῶς καὶ ἄρρητον κάλλος, εἶναι αἱ ἀρεταί, δι' ὧν δαψιλῶς κατεκόσμησεν αὐτὸν ὁ τῶν ὅλων Κοσμήτωρ.

Ταπεινόφρων, πρᾶος, προσηνὴς πρὸς πάντας καὶ μάλιστα τοὺς ἀδυνάτους, ἔργον καὶ σκοπὸν τοῦ βίου θεωρῶν τὴν εὐποιΐαν, πλήρης ἀγαθότητος, Ἰοραηλίτης ἀληθὴς ἐν ᾧ δόλος οὐδέποτε ὑπῆρξεν, ἦτο πράγματι ἡ ἐνσάρκωσις, ἡ προσωποποίησις τῆς συλλήβδην ἀρετῆς, ἧς ἡ ἀδιάλειπτος ἄσκησις, πλαισιουμένη καὶ ὑπὸ τῆς ὀδύνης, προσήγγισεν αὐτὸν πρὸς τὸ Ἰδανικὸν καὶ τῷ ἐξησφάλισε τὴν ἀθάνατον καὶ ἄφθαρτον καὶ ἀναλλοίωτον δόξαν, τὴν δόξαν τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης, δι' οὗ θέλει στεφανώσει αὐτὸν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, τῇ μεγάλῃ καὶ ἐπιφανεῖ, ὁ δίκαιος Κριτής.

Δάκρυα λοιπὸν μόνον στοργῆς καὶ ἀγάπης ἃς χύσωμεν οἰκεῖοι καὶ φίλοι ἐπὶ τῷ προσκαίρῳ ἀποχωρισμῷ τοῦ προσφιλοῦς μας, μακρὰν ὅμως πολὺ μακράν, ἀπὸ τῶν οἰκείων αὐτοῦ κοπετοὶ καὶ θρῆνοι, μακρὰν ἡ βαρεῖα καὶ διαβρωτικὴ θλῖψις καὶ ὀδύνη. Ταῦτα ἁρμόζουν διὰ τοὺς ἀπογράφοντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τῶν ἔργων των τὰ ὀνόματα αὐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διὰ τὸν Μιχ. Μιχαλακάκον οὗ τὸ ὄνομα ἀπεγράφη ἐν οὐρανοῖς ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς. Ἂς προσπαθήσωμεν μόνον νὰ μιμηθῶμεν ἔργῳ τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ.

Στεφάνους κατέθεσαν οἱ κάτωθι:

Ἡ μήτηρ κ. Δημοκωστοῦλα, Ἰωάννης Δροσόπουλος, Οἰκογένεια Κυριάκου Μιχαλακάκου, καὶ Οἰκογένεια Στ. Μιχαλακάκου Οἰκογένεια Δημοσθένους Πετροπουλάκη, Οἰκογένεια Δ. Δημοκωστούλα, Νάσος καὶ Γῶγος Δημοκωστούλας, Οἰκογένεια Πέτρου Δημοκωστούλα, Παναγ. Γ. Λυκιαρδόπουλος, Οἰκογένεια Ἀνδρέου Ἀποστολοπούλου, Οἰκογένεια Ἰωάννου Κουλουφάκου, Δημ. Καβουλᾶκος, Ἐλένη Α. Τροκάλη, Προσωπικὸν Τμήματος Ὀργανώσεως Ἐθνικῆς Τραπέζης, Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, Σύλλογος Ὑπαλλήλων Ἐθνικῆς Τραπέζης, Ταμεῖον Ὑγείας Προσωπικοῦ Ἐθνικῆς Τραπέζης.

Εἰς μνήμην του δὲ διετέθησαν ὑπὸ διαφόρων ὀργανισμῶν καὶ ὀργανώσεων καθὼς καὶ συναδέλφων διάφορα ποσὰ ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐγεννήθη ἐν Χειμάρρᾳ τοῦ Γυθείου τὴν 18)6)1884 εἰς δὲ τὴν Τράπεζαν εἰσῆλθεν τὴν 12)2)1909.

Ὑπηρέτησεν ὡς ὑπάλληλος εἰς τὰ Ὑποκαταστήματα Μεσσήνης, Ἀταλάντης καὶ Γυθείου. Διηύθυνε προσωρινῶς τὸ Ὑποκατάστημα Βόλου, ὠνομάσθη Ἐπιθεωρητὴς Ὑποκαταστημάτων καὶ ἀπὸ τοῦ 1931 διηύθυνε τὸ Τμῆμα Ὀργανώσεως καὶ Λειτουργίας τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Τραπέζης.

Εἰς τὰ τοῦ Συλλόγου ἀνεμίχθη ἐπανειλημμένως, χρηματίσας καὶ ἀντιπρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου κατὰ τὸ 1930, ὁπότε ἐξέδωκε καὶ μελέτην του περὶ τοῦ τρόπου ἀποκτήσεως στέγης ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ.

Ἐπίσης διετέλεσεν σύμβουλος ἐπ' ἀρκετὸν εἰς τὸ Ταμεῖον Αὐτασφαλείας καὶ Ταμεῖον Ὑγείας.

Ὁ θάνατός του ἐδημιούργησεν δυσαναπλήρωτον κενὸν εἰς τὴν συναδελφικήν μας οἰκογένειαν.

Ὑπῆρξε μεγάλη ἀπώλεια καὶ βαρὺ πένθος.

Ἀπαράμιλλος ἀξιοπρέπεια συνδυασμένη μετὰ γοητευτικῆς ἁπλότητος.

Ἤρεμος καὶ σταθερὰ ἀποφασιστικότης.

Θησαυρὸς γνώσεων καὶ καταπληκτικὴ μόρφωσις. Ταχὺ πνεῦμα καὶ ἀπέραντος ἀντίληψις.

Γλυκύτης ἐκφράσεως μετὰ γαληνιαίας ἐπιχειρηματολογίας, ἐμπνέουσα τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν, τὴν κατάπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν.

Ὅσοι ἠτύχησαν νὰ τὸν γνωρίσουν θὰ διατηρήσουν εἰς τὰς καρδίας των τὴν ἀνάμνησίν του ζωηράν, γλυκεῖαν καὶ ἀναλλοίωτον.

Ἡ γαλά του ἄς εἶναι ἐλαφρὰ καὶ ὁ ὕπνος του ἤρεμος καὶ γλυκὺς ὅπως ὑπῆρξε καὶ ἡ ζωή του

Οὕτω ἔταξεν ὁ Θεός.

Ν. Α. ΚΟΝΤΑΡΑΤΟΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΗΣ 24ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1937

Ἐπὶ τῷ θλιθερῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ Διευθυντοῦ Τμήματος Κεντρικοῦ Καταστήματος Μιχαὴλ Χρ. Μιχαλακάκου, πολυτίμου καὶ διακεκριμένου ἀνωτάτου λειτουργοῦ τῆς Τραπέζης, εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ὁποίας ἀφιέρωσεν ἐπὶ μακρὰ ἔτη τὰς ἠθικὰς καὶ ὑλικὰς δυνάμεις του ἀποφασίζεται εἰς ἐκδήλωσιν εὐγνώμονος ἀναμνήσεως τῆς Τραπέζης, ὅπως:

α) Κατατεθῇ στέφανος ἐπὶ τῆς σοροῦ του.

β) ἀκολουθήσῃ ἡ Διοίκησις τὴν ἐκφοράν του,

γ) διατεθῶσι δραχμαὶ 10.000 εἰς μνήμην του ὑπὲρ τοῦ Ἀντικαρκινικοῦ Ἰνστιτούτου,

δ) ἐκφρασθῇ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος ἡ λύπη τῆς Τραπέζης διὰ τὴν στέρησιν τοῦ πολυτίμου καὶ ἀφωσιωμένου λειτουργοῦ της.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ἡ Διευθύνουσα Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐφημερίδος «Τραπεζιτικὴ» συνελθοῦσα ἐκτάκτως ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ ἐκ τῶν ἱδρυτῶν της Μιχαὴλ Μιχαλακάκου, διατελέσαντος μέλος τῆς πρώτης διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς αὐτῆς, ἐξόχους δὲ παρασχόντος διὰ τὴν ὀργάνωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς Ἐφημερίδος τῶν Ὑπαλλήλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ὑπηρεσίας,

Ψηφίζει

α) νὰ παρακολουθήσῃ σύσσωμος μεθ' ἅπαντος τοῦ Προσωπικοῦ τῆς «Τραπεζιτικῆς» τῆς κηδείαν τοῦ μεταστάντος,

β) νὰ ἐκφρασθῶσι τὰ συλληπητήρια τῆς «Τραπεζιτικῆς» εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ θανόντος, καί

γ) νὰ διατεθῶσιν ὑπὲρ ἀγαθοεργῶν ἱδρυμάτων δραχμαὶ χίλιαι (1.000) εἰς μνήμην Του.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Αὐγούστου 1937

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
Παν. Λυκιαρδόπουλος

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Σαγκριώτης